

Sygn. akt VI U 153/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Zofia Pawelczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o jednorazowe odszkodowanie

w związku z odwołaniem M. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu M. G. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy jakiemu uległ w dniu 10 lutego 2015 roku w wysokości odpowiadającej 10 % (dziesięć procent) stałego uszczerbku na zdrowiu.

ZARZĄDZENIE

(...)

Sygn. akt VI U 153/17

UZASADNIENIE

M. G. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia (...). znak: (...), którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. przyznał mu jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy w wysokości odpowiadającej 4 procentom długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony podnosił, iż zaskarżona przez niego decyzja rażąco zaniża procentowy uszczerbek, którego doznał w wyniku wypadku przy pracy. Odwołujący wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej na okoliczność ustalenia uszczerbku na zdrowiu.

(odwołanie – k. 1-2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że na skutek zdarzenia, które miało miejsce w dniu 10 lutego 2015 roku, komisja lekarska ZUS w dniu 1 marca 2017r. ustaliła u odwołującego 4 % uszczerbku na zdrowiu. Na tej podstawie organ rentowy decyzją z dnia 6 marca 2017r. przyznał M. G. prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości 3120 zł. W związku z powyższym organ rentowy uznał, iż zaskarżona decyzja została wydana prawidłowo i wniósł o oddalenie odwołania.

(odpowiedź na odwołanie – k. 4-5).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. był zatrudniony u T. O. w charakterze kierowcy. W dniu 10 lutego 2015 roku w trakcie świadczenia pracy około godziny 18.00 pojechał samochodem marki M. (...) na parking w S. przy ul.(...) w celu rozładunku samochodu. Stojąc na windzie rozładunkowej, przytrzymał towar na windzie na palecie zabezpieczając zsunięcie. Podczas wykonywania tych czynności poślizgnął się i spadł z windy doznając urazu kolana lewej nogi. Po skończonej pracy pojechał do domu. Zgłosił się do szpitala w (...) ul.(...) lutego 2015 r.

M. G. był niezdolny do pracy i pobierał zasiłek chorobowy od 13 lutego 2015 r. do 13 sierpnia 2015r. W okresie 4-27 maja 2016 roku przebywał na leczeniu w ramach prewencji rentowej ZUS w U..

W sprawie został złożony wniosek o przyznanie M. G. jednorazowego odszkodowania. Do jego rozpatrzenia niezbędne było ustalenie uszczerbku na zdrowiu, spowodowanego wypadkiem przy pracy w dniu 10 lutego 2015 roku. Lekarz orzecznik ZUS ustalił u odwołującego się 4 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, Komisja ZUS również ustaliła uszczerbek w tej samej wysokości.

(dowód: wniosek o jednorazowe odszkodowanie akta organu rentowego; orzeczenie orzecznika ZUS i orzeczenie Komisji ZUS akta rentowe)

Początkowo M. G. był leczony nieoperacyjnie. Pomimo leczenia miał silne dolegliwości bólowe i niestabilność stawu. W badaniu MR lewego stawu kolanowego z dnia 20 maja 2015 roku stwierdzono cechy zerwania znacznej części więzadła krzyżowego przedniego, podejrzenie uszkodzenia łąkotki przyśrodkowej, cechy chondromalacji powierzchni stawowej rzepki 111°. Na podstawie badania klinicznego i badania MR został zakwalifikowany do leczenia operacyjnego. W dniu 13 stycznia 2016 roku został przyjęty na (...). W dniu 14 stycznia 2016 roku wykonano operacyjną rekonstrukcję więzadła krzyżowego przedniego z użyciem ścięgien mięśni półścięgnistej i smukłej. Po zabiegu operacyjnym odbył długotrwałe leczenie rehabilitacyjne.

U odwołującego występuje stan po uszkodzeniu więzadła krzyżowego przedniego lewego stawu kolanowego, po leczeniu operacyjnym. W badaniu klinicznym stwierdza się:

- chód utykający lekko na lewą kończynę dolną,
- ograniczenie zakresów ruchomości stawu - 0-5-120°, po stronie prawej 10-0-140°
- objaw balotowania rzepki ujemny,
- przednia i przyśrodkowa niestabilność lewego stawu kolanowego 1°,
- objawy chondropatii przedziału rzepkowo-udowego lewego stawu kolanowego,
- na obwodzie lewej kończyny dolnej bez niedowładów i zaburzeń czucia.

Odwołujący obecnie skarży się na dolegliwości bólowe i ograniczenie zakresów ruchomości lewego stawu kolanowego, największe podczas klękania, kucania i przenoszenia ciężarów.

W opinii z dnia 19 czerwca 2017r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii K. K. po przeanalizowaniu stanu klinicznego powoda i po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną stwierdził łączny stały uszczerbek na zdrowiu z powodu wypadku w dniu 10 lutego 2015 roku w wysokości 10% według pp. 155a i 156 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku:

- 3% wg p. 155a Rozporządzenia, z powodu niewielkiego przykurczu zgięciowego,
- 7% wg p. 156 Rozporządzenia, z powodu niewielkiej niestabilności więzadłowej.

Pomimo skutecznego doręczenia przedmiotowej opinii zarówno organowi rentowemu jak i odwołującemu, Strony nie zgłosiły w przepisany terminie żadnych uwag do opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym o wskazaną powyżej dokumentację znajdującą się w aktach sprawy i organu rentowego oraz w oparciu o sporządzoną opinię biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii (...). Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnej i przekonującej opinii biegłego sądowego. Opinia biegłego jest jasna, spójna i logiczna. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu schorzenia odwołującego, w tym biegły ustosunkował się do decyzji organu rentowego oraz przeprowadził badanie lekarskie. Biegły szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko zawarte w opinii w zakresie uszczerbku na zdrowiu. Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią opinii biegłego. Dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego nie było zatem celowe i konieczne.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (j.t.Dz. U. z 2015 poz. 1242), ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Treść powyższego przepisu uzależnia prawo do jednorazowego odszkodowania od zaistnienia łącznie dwóch przesłanek, tj. wypadku przy pracy lub choroby zawodowej oraz doznania stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W niniejszej sprawie organ rentowy nie kwestionował, że uraz doznany przez M. G. został spowodowany wypadkiem przy pracy. Spór dotyczył jedynie kwestii ustalenia procentowej wysokości długotrwałego lub stałego uszczerbku na zdrowiu, którego doznał M. G. na skutek zdarzenia z dnia 10 lutego 2015 roku.

W toku postępowania Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty w zakresie ortopedii i traumatologii celem ustalenia, w jakiej procentowej wysokości odwołujący doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Biegły sądowy K. K. w sposób szczegółowy i logiczny wykazał, że odwołujący doznał 10 % stałego uszczerbku na zdrowiu w związku z urazem z dnia 10 lutego 2015 roku. Zdaniem Sądu biegły zasadnie powołał się na nr pozycji 155a i 156 z załącznika Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku. Biegły sądowy w sposób wyczerpujący uzasadnił zastosowanie ww. przepisu. W ocenie Sądu opinia biegłego nie budzi wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Przedstawioną opinię biegłego lekarza sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii K. K. Sąd uznał za miarodajny dowód w sprawie, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

Przystępując do oceny opisanej opinii biegłego zaznaczyć należy, że opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych we wnioskach. Opinia biegłego podlega zatem, jak i inne dowody, ocenie według cytowanego powyżej przepisu, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Przedmiotem opinii biegłego nie jest bowiem przedstawienie faktów, ale wyłącznie ich ocena na podstawie fachowej wiedzy i specjalnych wiadomości. Nie podlega ona, jak dowód na stwierdzenie faktów weryfikacji na podstawie kryterium prawdy i fałszu, lecz chodzi o pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii. Może być ona nadto kwestionowana przez strony.

Mając na uwadze przedstawione wyżej kryteria oceny opinii biegłego, Sąd ocenił wskazaną opinię jako sporządzoną w rzetelny i jasny sposób, w oparciu o badanie odwołującego i przedstawioną biegłemu dokumentację lekarską. Biegły udzielił wyczerpującej odpowiedzi stosownie do wymagań zawartych w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z

opinii biegłego, w sposób należyty uzasadnił swoje wnioski, jego konkluzje były konkretne, przekonujące oraz spójne, a zaprezentowana przez argumentacja poddawała się weryfikacji dokonywanej przez Sąd. Zatem wnioski opinii w żadnym momencie nie były oderwane od pozostałych zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych i w sposób pozbawiony wewnętrznych sprzeczności wynikały z poprzedzających je rozważań. W konsekwencji Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ustaleń powołanego w sprawie biegłego i tym samym powoływania innych biegłych tej samej lub innej specjalności. Tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 listopada 1974 roku, II CR 638/74, (OSP 1975/5/108,) w myśl którego jeżeli opinia biegłego jest tak kategoryczna i tak przekonywująca, że Sąd określoną okoliczność uznaje za wyjaśnioną, to nie ma obowiązku dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych oraz w związku z tym, że żadna ze stron nie wносиła o przeprowadzenie rozprawy, ponadto nie wносиła uwag do doręczonej opinii biegłego K. K., na podstawie art. 148⁽¹⁾ § 1 k.p.c. Sąd na posiedzeniu niejawnym, zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...)roku i przyznać odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 10 lutego 2015 roku w wysokości 10 % stałego uszczerbku na zdrowiu.